

JUSSI LEHMUSVESI
CHRISTER NUUTINEN

**ARIANAN
AIKAMATKAT
LUMIKIN
TYRMÄÄVÄ
TÖKS**

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

ONKO SINUSTA AIKAMATKAAJAKSI?

1. LÖYDÄT KUMMALLISEN SAUVAN.
MITÄ TEET?

a) NÄYTÄT SAUVAA AIKUISELLE.

b) HEILUTAT SAUVAA, KUNNES JOTAIN JÄNNÄÄ TAPAHTUU!

2. SAAVUT TOSI OUTOON PAIKKAAN.
MISTÄ SE JOHTUU?

a) KOULUN STRUDELIKEITTO ON SAANUT SINUT NÄKEMÄÄN NÄKYJÄ?

b) SAUVA ON SINGONNUT SINUT KUULUISAAN SATUUN.

3. KOHTAAT MAHTAVIA TYYPPEJÄ JA
JÄÄTÄVIÄ PAHIKSIA, MUTTA LOPULTA OLISI
KIVA PÄÄSTÄ KOTIIN. SE ONNISTUU,

a) KUN VIHELLÄT KAKSI
SORMEA SUUSSA JA
YKSI NENÄSSÄ.

b) KUN RATKAISET ARVOITUKSEN JA
SAAT SAUVAN LOISTAMAAN.

TULIKO KOLME
BEETÄ?

YLÄFEMMA!

NYT MENNÄÄN!

YKSI

Ei, tämä ei ole sitä, miltä se saattaa näyttää.

Me ei yritetä rusentaa tai ryöstää tätä nuorta neitoa.

Me yritetään pelastaa se!

Katsos, tummatukka, jonka vyötärölle mä olen kietonut käsivarteni, ryntäsi äsken mökin ovesta suoraan meidän eteen. Hetken se ryki ja piteli kurkkuaan. Sitten se tuupertui tuohon keskelle pihaa.

Ihan mun jalkojen juureen.

Onneksi me ollaan just käyty koulussa ensiapukurssi. Niinpä mä olen tarttunut neitoa Heimlichin otteella ylävatsasta ihan niin kuin ammattilaiset. Heimlichin otetta käytetään, kun irrotetaan hengitysteihin tarttunut vierasesine. Epäilemättä just sellainen neidolla on kurkussaan.

Seuraavaksi mä aion nykäistä neitoa palleasta niin lujaa kuin pystyn.

Valmiina?

YKSI.

KAKSI.

KOLME.

YÄÄÄÄÄRRRRRRGGGGGHHHHHHH!

Jokin vaalea köntsä lentää tummatukan suusta kuin ammuttuna ja putoaa Nooran eteen. Noora poimii sen pinsettioitteella maasta.

”Mikä se on?” kysyn.

”Yh! Näyttää omenanpalaselta”, Noora irvistää inhoten.

Neito näyttää tokenevan. Se haroo mustaa tukkaansa ja kakoo kurkkuaan.

”Kiitos, lapset”, se huokaa sitten hymyillen.

Ja pyörtyy taas.

”Lyhyt tuttavuus”, Pyry toteaa.

KAKSI

Joo, mä arvaan, mitä sä ajattelet. Että aika eepistä touhua. Että siinä kolme urheaa sankaria pelastaa neitoa häädästä, vai mitä.

No, ei ihan niinkään. Oikeasti me ollaan ihan tavallisia kuudesluokkalaisia. Vielä hetki sitten me käytiin ihan tavallista koulua Helsingissä ja tehtiin ihan tavallisia asioita:

Oikeastaan mun ainoa omituisuuteni on se, että mä olen hurahtanut listoihin. Kuten saatoit ehkä arvata, jos sussa on yhtään salapoliisin vikaa.

Pyry taas rakastaa syömistä.

Ja Noora on hulluna vaatteisiin.

Huomaatko: ei mitään pelastetaan tää nainen ennen kuin se kuolee meidän käsiin -touhua. Sellaista normaalia vaan.

Sen sijaan tässä paikassa ei ole mitään normaalia. Me tupsahdettiin mökin pihalle vasta muutama minuutti sitten toisesta todellisuudesta (joo, outoa, kerron joskus toiste), ja nyt me katsellaan kuistilla olevaa keinutuolia hämmentyneinä.

Se on nimittäin tosi pieni.

Eiku siis TOSI pieni.

Pienen pieni.

Ihan pikkuruinen.

”Hei tyypit, toi keinutuoli on ihan pikkuruinen”, Pyry toteaa.

Lopulta meidän hämmästely katkeaa Nooran kuiskaukseen.

”Hei tyypit, skarpatkaa. Tää tyyppi herää.”

Pelastamamme neitokainen on tosiaan virkoamassa ja kohottautuu maassa istualleen. Me kerrotaan sille äskeiset tapahtumat lyhyesti. Neito pyörittelee päätään säikähtäneen näköisenä. Se kertoo saaneensa omenan lahjaksi vanhalta eukolta palaillessaan kotiin lähteeltä, jossa oli ollut pohtimassa jotain tärkeää päätöstä.

Neito oli ottanut omenan eukolta. Mutta heti ensimmäisen palan nieltyään se oli tuntenut olonsa huonovointiseksi.

Sitten vintti oli pimennyt kokonaan.

”Pelastitte siis henkeni, mistä olen ikuisesti kiitollinen”, neito julistaa.

Pyry heittelee omenanpalaa kädessään.

”Olisko omena myrkytetty?” se pohdiskelee.

Neitokainen puistelee päätään. Eukko oli haukannut omenaa itsekin.

Hetken kaikki ovat hiljaa. Sitten Noora kysyy, olisiko vain toinen puoli omenasta ollut myrkytetty. Jospa eukko oli ovelasti haukannut myrkyttömästä puoliskosta. Neitokaisen ilme synkkenee. ”Kirottu herkkäuskoisuuteni!” se puuskahtaa.

Pakko myöntää: piste Nooralle.

Neito kysyy, mistä me olemme heidän mökkinsä pihamaalle tupsahtaneet. Se katselee meidän virtuaaliavaimia epävarman näköisenä. Mä päätän olla rehellinen. Kerron tulevamme toisesta ajasta ja toisesta maailmasta. Ja että

sauvat kädessämme ovat virtuaaliavaimia, joiden avulla me voidaan kulkea eri todellisuuksien väliä. Ne ovat siis avaimemme kotiin.

Selitykseni jälkeen neito näyttää entistä epävarmemmalta. Päätän jättää kertomatta, että kotiin päästäksemme meidän on selvitettävä pari asiaa:

1. Missä sadussa olemme?
2. Miten satu loppuu?
3. Missä mun isä taas seikkailee?

Jätän myös mainitsematta, että luultavasti jossain lähitienoilla meitä vaanii perivihollisemme Torsti Kammonen. Vilkuilen taas mökkiä. Ei näytä siltä, että neito asuisi siinä yksikseen. Sitä paitsi se puhui aiemmin ”meidän mökistämme”.

Neitokainen naurahtaa, kun kysyn asiaa.

”Ehei, heitä on seitsemän.”

”Keitä on seitsemän?”

”Miehiä. Asun yhdessä seitsemän miehen kanssa.”

O-kei.

”Sehän... ennakkoluulotonta”, mä totean.

”Ei se aina yksinkertaista ole”, neito huokaa. ”Minun nimeni on muuten L...”

Sitten neitokaisen taivaansiniset silmät pyörähtävät ympäri, ja se pyörtyy taas.

”Lyhyt nimi”, Pyry toteaa.

Me astutaan pikkuruisen tupaan ja kannetaan neito viereisen kamarin pikkusänkyyn lepäämään.

Sitten me aletaan tutkia paikkoja. Huoneita on seitsemän. Kaikki on vielä pienempää kuin kuvittelin. Huone-